

Martin Marek: Místnost č. 29 (2004)

Inspirací ke skladbě byla malá místnůstka či spíše sanitární arkýřek nacházející se v tehdejší sídle Českého hudebního fondu. Za normálními dveřmi s číslem se skrývá jen mnohé pamatující umyvadlo s průtokovým ohříváčem v maličkatém výklenku... Podle autora je to „tichý svědek zákulisních jednání zvláštního významu, vedených v jedné mikropoli nejmenované střeoevropské velmoci pomíjejícího významu...“ Možná máme všichni kromě třináctých komnat i ty devětadvacáté, které nás zatěžují pozůstatky žabomyších sporů. Možná je máme pocítit...nebo je to jen parodie? U Martina člověk nikdy neví...
Skladba vznikla pro soubor Konvergence na podzim 2004.

Peter Graham: Co přejde, co zůstává? (2012)

Tato skladba vznikla na přelomu let 2011-2012 s určením pro klarinetistu Jiřího Mráze, violistu Ondřeje Štochla a klavíristku Evu HutYROVOU. Jednotlivé nástroje v ní rozvíjejí každý svůj vlastní hudební materiál a představují tak jakoby rozdílné charaktery v tomto malém komorním dramatu.
Skladba byla premiérována v únoru 2012 ve Vídni.

Konvergence děkuje svým partnerům:

7. 10. 2014
Kostel sv. Vavřince, 19.30h
VZPOMÍNKA

YOSHIHISA TAIRA (1937–2005)

Maya

ONDŘEJ ŠTOCHL (*1975)

...okamžik předtím

PAVEL ZEMEK-NOVÁK (*1957)

Sedm slov Kristových na kříži
I – VII (att.)

MARTIN MAREK (1956–2014)

Místnost č. 29

diriguje Andrea Hora Krausová

PETR GRAHAM (*1952)

Co přejde, co zůstává?

Účinkují:

Ansámbl Konvergence

Ondřej Štochl – umělecký vedoucí, viola, **Viktor Mazáček** – housle, **Sebastian Tóth** – violoncello, **Zuzana Bandúrová** – flétna, **Jiří Mráz** – klarinet, **Eva HutYROVÁ** – klavír

Koncert je věnován především vzpomínce na Martina Marka, který letos 13.7. zemřel. Byl mým starším kolegou, takovým, o kterého se dalo opřít při hledání vlastního jazyka. Ne snad pro nějakou stylovou spřízněnost, ale pro poctivost a nekompromisnost jeho uměleckých postojů. Přiznám se, že jako mladému studentíkovi mi svým příkladem poskytoval potřebné odhodlání, chuť, zbavoval mě strachu z konfliktů vzniklých často jen tam, kde měla vzniknout podnětná diskuse, výměna zkušeností a kde mělo být více vzájemného respektu. Konfliktů zbytečných a o to častějších... Martin zvolil obtížnou cestu bez kompromisů i v osobním životě. Byl tak často označován za arogantního jen proto, že hájil postoje jemu svaté. Měl sice uznání jako skladatel, v osobním životě však naplno poznal, co je opuštění. Jeho příběh je pro dnešní dobu až symbolickým mementem poukazujícím na krutost všech, kteří s úsměvem na rtech ignorují vše nestandardní a nepohodlné. Nekonformním lidem se dnes jen málokdo snaží porozumět. Nějak na ně není čas, trpělivost, své okolí provokují – a to je se svou línou, krutou až vražednou zdvořilostí ignoruje, vylučuje, škrťá a priori možnost se od nich něčím obohatit... Vždy, když si na Martina vzpomenu, nutí mě to k zamyšlení, jestli takhle taky někoho zajímavého, podnětného a proto nepohodlného nevynechávám. Jestli mu jen pro onu nepohodlnost neberu jednu z mála možností, jak se s někým domluvit a ukázat, že má ostatním co dát.

S úctou

Ondřej Štochl

Yoshihisa Taira: Maya (1972)

Japonský skladatel Yoshihisa Taira studoval na Tokijské univerzitě umění. V roce 1966 přijel do Francie a studoval na Conservatoire de Paris. Mezi jeho učitelé byli André Jolivet, Henri Dutilleux a Olivier Messiaen. Za svá díla získal řadu cen. Jeho práce byly prováděny významnými institucemi a festivaly soudobé hudby (Strasbourg, Avignon, Darmstadt...). Přednášel na École Normale de Musique v Paříži.

Skladba *Maya* pro flétnu sólo vznikla v roce 1972 v Paříži. Jejím prvním interpretem byl Pierre-Yves Artaud. Je napsána ve dvou verzích – pro basovou flétnu (pokud je interpretem muž) a pro altovou flétnu (hraje-li žena) z důvodu hlasového rozsahu. Pestrost způsobů hry, které užívá,

koresponduje s významem slova *Májá* - iluze, trik, prelud vedoucí k přesvědčení, že štěstí lze najít uspokojením tužeb hmotného světa, který je ve skutečnosti pomíjivý a plný utrpení.

Ondřej Štochl: ...okamžik předtím (2010)

Název této skladby mne napadl při východu slunce, který jsem sledoval jednoho letního dne na Milešovce. To čekání je totiž výjimečné i jako sluchový zážitek. Spíš než konkrétní zvuky mám na mysli jejich interakce – občas mezi sebou, většinou ale jen s tichem přítomným všude okolo. Je to jako sledovat negativ fotografie – poznáte, co je na ní, ale pocit z ní je zcela jiný. To se ale rapidně mění s přibývajícím světlem – i zvuků je čím dál víc, jsou aktivnější i tak nějak známější. Jako by postupně přešly z negativu do výsledné podoby. Když se na tuto svou kompozici dívám dnes, po čtyřech letech, připomíná mi právě tento proces postupné proměny zvukových souvislostí a jejich přesun do „osvětlené“ – vědomé podoby.

Skladba vznikla pro Jessicu Lee a Davida Kalhouse r. 2010.

Pavel Zemek – Novák: Sedm slov Kristových na kříži (2002)

I – VII (att.)

Výraznější redukce barvy (dynamika *ppp* v celém průběhu formy) je výsledkem snahy o posun při uplatnění klasicko-romantického kontrastu ve vlastní práci. Obsah, ke kterému se ztišení vztahuje, se projevuje také v užití kryptogramů a v důsledném sedmidobém členění metro-rytmu.

V *Sedmi slovech* se objevují fragmenty ze stejnojmenných skladeb Heinricha Schütze a Josepha Haydna, z jehož cyklu je převzato i členění celku s výrazně asymetrickým řešením pohybu.

Jako ve většině autorových skladeb i zde jednohlasá linie jako by stále postupovala vzhůru... to opravdu podstatné z už prožitého. Měsíční světlo, chladný odraz živoucího slunečního žáru, symbolizuje chladný a zároveň velmi intenzivní pohled na smysl něčeho, co se stalo, už dostatečně vychladlý od prudkých až zbrklých emocí.